

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/479/2014
Identifikačné číslo spisu: 4312203951
Dátum vydania rozhodnutia: 24.03.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:4312203951.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa L. N., bytom S., zastúpeného Mgr. Noémi Polákovou, advokátkou, so sídlom v Leviciach, M. R. Štefánika č. 3, proti odporcovi V.V., bytom Z. zastúpenému JUDr. Ľudovítom Didim, advokátom, so sídlom v Šahách, Hontianska cesta č. 4, o zaplatenie 663,88 Eur vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 13 C 31/2012, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 12. februára 2014 sp. zn. 25 Co 280/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Levice rozsudkom z 23. apríla 2013 č. k. 13 C 31/2012 - 105 zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi 663,88 Eur s 15 % ročným úrokom od 15. februára 2008 do 31. decembra 2010, s 9 % úrokom z omeškania zo sumy 663,88 Eur od 1. januára 2011 až do zaplatenia. Zaviazal ho tiež nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 39,50 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 354,30 Eur. Mal preukázané, že na základe dohody o poskytnutí pôžičky z 15. februára 2008 navrhovateľ poskytol odporcovi pôžičku vo výške 20.000,- Sk za účelom zaplatenia vodičského preukazu. Odporca sa zaviazal pôžičku vrátiť do 31. decembra 2010 s ročným úrokom 15 % ročne. Navrhovateľ poskytol odporcovi pôžičku v sume 663,88 eur dňa 30. novembra 2007 za účelom zaplatenia vodičského kurzu na základe ústnej dohody, čo odporca následne, 15. februára 2008 písomne potvrdil. Odporca popieral poskytnutie pôžičky, uzavretie zmluvy o pôžičke, ako aj absolvovanie vodičského kurzu a tiež tvrdil, že v danom prípade získaním vodičského oprávnenia išlo o zvyšovanie jeho kvalifikácie v pracovnom pomere u navrhovateľa. Potvrdil však, že na zmluve o pôžičke je jeho podpis. Výkonaným dokazovaním bolo preukázané, že odporca absolvoval vodičský kurz. Podpísal žiadosť o udelenie vodičského oprávnenia, absolvoval lekársku prehliadku potrebnú pre udelenie vodičského oprávnenia. ORPZ, ODI 27. decembra 2007 vydal osvedčenie o absolvovaní prípravy viesť motorové vozidlá. Z príjmového pokladničného dokladu č. 19-11/2007 vyhotoveného Ambrózom Maťom 30. novembra 2007 vyplynulo, že od navrhovateľa bola prijatá suma 18.000,- Sk za účelom výcviku vodiča Alfréda Ťahodu. Nebolo preukázané, že by medzi navrhovateľom ako zamestnávateľom a odporcom ako zamestnancom došlo k

uzavretiu zmluvy v súlade s § 154 ods. 1 Zákonníka práce (ktorá zmluva v zmysle § 155 Zákonníka práce vyžaduje písomnú formu, inak je zmluva neplatná). O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Nitre rozsudkom z 12. Februára 2014 sp. zn. 25 Co 280/2013 rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil. Navrhovateľovi nepriznal trovy odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto sa v odôvodnení obmedzil len konštatovanie správnosti dôvodov. Konštatoval, že rozsudok súdu prvého stupňa zodpovedá kritériám § 157 ods. 2 O.s.p. Vec správne považoval za právny vzťah pôžičky, ktorú poskytol navrhovateľ odporcovi na zaplatenie vodičského kurzu na získanie vodičského oprávnenia v autoškole. Odporca osvedčil poskytnutie pôžičky aj písomne 15. februára 2008, potvrdiac tak ústne uzavretú dohodu účastníkov.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie odporca. Žiadal rozsudky oboch súdov zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie z dôvodu, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Poukázal na to, že odvolací súd sa nedostatočne vyporiadal s jeho dôvodmi uvedenými v odvolaní z 1. júla 2013 a doplnení odvolania z 3. júla 2013. Namietal nedôveryhodnosť svedeckej výpovede svedka V. O. o vyplýva z účelového vystavenia príjmového pokladničného dokladu na meno navrhovateľa. Popieral ústnu dohodu ohľadne poskytnutej pôžičky. Zotrval na svojich vyjadreniach, že ak by u navrhovateľa naďalej pracoval, nikdy by od neho vrátenie tzv. pôžičky nepýtal. V rokoch 2007 - 2008 pracoval u navrhovateľa ako traktorista bez toho, aby s ním navrhovateľ uzavrel pracovnú zmluvu, resp. dohodu o vykonaní práce. Navrhol mu, aby si urobil vodičský preukaz s tým, že mu to vybaví aj zaplatí u majiteľa autoškoly. Zmluvu o pôžičke, ktorú mu dal navrhovateľ podpísať a ktorú podpísal, nie slobodne a vážne a v tiesni, považuje z jeho strany za simulovaný právny úkon, ktorý mal zakryť skutočné plnenie súvisiace so vzdelávaním a získaním kvalifikácie, tak ako to má namysli § 153 a § 154 ods. 1 Zákonníka práce. Bez toho, aby si zvýšil kvalifikáciu by nemohol ako vodič - traktorista u navrhovateľa pracovať. Súd sa nevyporiadal s otázkou trvania jeho pracovného pomeru u navrhovateľa v rokoch 2007 a 2008, rovnako s jeho tvrdením, že podľa § 50 Občianskeho zákonníka došlo k uzavretiu zmluvy medzi navrhovateľom a majiteľom autoškoly v prospech tretej osoby. Vzniesol námietku premlčania žalovanej sumy, keďže malo podľa súdu dôjsť k pôžičke 30. novembra 2007. Namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, neobsahuje náležitosti podľa § 157 ods. 2 O.s.p., ktorým postupom súdu prvého stupňa došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom. Súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonaním navrhnuté dôkazy potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Rozhodnutie je zmätočné, nepreskúmateľné, riadne a dostatočne neodôvodnené, rozsudok nie je preskúmateľný. Zároveň navrhol, aby dovolací súd rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ vo svojom vyjadrení namietol, že voči napadnutému rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený v zmysle § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno dovolaním napadnúť.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak

dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Dovolanie odporcu smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky niektorého z vyššie uvedených rozhodnutí. Prípustnosť dovolania preto z § 238 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Odporca namietal, že rozsudok súdu prvého stupňa nespĺňa náležitosti § 157 ods. 2 O.s.p., rozsudok súdu prvého stupňa je nepreskúmateľný (§ 237 písm. f O.s.p.).

Vzhľadom na uvedené vyššie existencia väd v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nebola v dovolaní namietaná a v dovolacom konaní nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania z týchto dôvodov nie je daná.

Vychádzajúc z obsahu dovolania a v ňom vytýkaných nedostatkov, dovolací súd sa osobitne zameril na skúmanie otázky, či postupom alebo rozhodnutím odvolacieho súdu bola odporcovi odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti konať pre súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (v danej veci proti potvrdzujúcemu rozsudku) nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní k takejto procesnej vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne takouto vadou postihnuté, t. j. že nastali skutočnosti v dôsledku, ktorých vada vznikla (prejavila sa) resp. nebola odstránená v postupe - rozhodnutí odvolacieho súdu.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a

akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higinsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (pozri uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa a aj odvolací súd postačujúco odôvodnili svoje rozsudky. Rozsudok odvolacieho súdu nadviazal na rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý ako vecne správny potvrdil. Podľa dovolacieho súdu nižšie súdy dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia; ich zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.), je v ňom vysvetlené, z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzali aj ako vec - zistený skutkový stav - právne posúdili. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu; takýto prístup reflektuje aj ostatne citovanú judikatúru ESLP. V prípade, ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým - ako už bolo spomenuté - tvorí jeden celok.

Dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, podrobne a jasne objasňujúce (§ 157 ods. 2 O.s.p.) skutkový a právny základ rozhodnutia. Rozhodnutie odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003). Preto týmto postupom súdu prvého stupňa ako ani odvolacieho súdu nedošlo k odňatiu možnosti účastníkom konania konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odporca tiež namieta, že súd sa dopustil inej vady, ktorá spočívala v nevykonaní dôkazov, v nesprávnom vyhodnotení dôkazov.

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Právomoc (súdu) konať o veci, ktorej sa žalobný návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (porovnaj § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania.

V zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť však sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p.

Pokiaľ ide o námietku odporcu v tejto súvislosti spochybňujúcu nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom (rovnako ako tzv. iná vada konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. - nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej

republiky mimoriadny opravný prostriedok odporcu odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého uznesenia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na uloženie tejto povinnosti (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.